

Fendt

Je to už dlouho, co se v Talini, jedné malé rumunské vesničce nevypráví pohádky o legendárním, nádherném traktoru ze Západního Německa značky Fendt. Tyto pohádky ukončil Ivan Berjuško.

Ale nejdřív o vesnici. Taliň leží uprostřed rumunských lesů, bažin a jezer. Je tak izolovaná od okolního světa, že se do ní ani kolektivizace nedostala, a tak za dob Berjuška tam lidi spokojeně hospodařili na svých polích. Kdo by si myslel, že uprostřed lesů bude neúrodná půda, tak se plete. Po objevení Talině (1998) vědci z rozborů zjistili, že tamní půda je nejlepší na světě. Samotná vesnice se skládá z přibližně stovky domů, školy, hasičské zbrojnice, obecního úřadu, kostela a asi z tří hospod. Cesty tam nejsou ani dlážděné, ani asfaltované, jsou prostě jenom z ušlapané hlíny.

Za dob Ivanova mládí téměř všichni lidi ve vesnici pracovali na poli. Většina statkářů měla pouze koně, ale byli i tací, kteří měli dokonce traktor. Většinou to byly Zetory z Československé socialistické republiky, které do vesnice propašovali talinští pašeráci. Ovšem, jak už to tak bývá, každý zemědělec má svůj vysněný traktor, který by jednou chtěl a v Talini to byl právě Fendt. Nikdo neví, odkud se Taliňáci o tomto traktoru dozvěděli, ale stal se hotovou legendou. Přesný vzhled nebyl nikomu znám. Jeden říkal, že je zelený a má červenou střechu, jiný zase tvrdil, že má přední kola větší než ta zadní a takových představ byla spousta. Ale jednu věc měly ty představy společnou, každý si představoval Fendta jako tu nejkrásnější věc na světě. Lidi na toto téma kreslili obrazy, tesali sochy, či dokonce psali knížky, vlastně celá tamní kultura stála na tomto bájném traktoru.

Ivanovi nestačily představy a celé mládí si říkal, že až vyroste, najde ten západoněmecký traktor a přiveze ho do Talině. A tak se i stalo. Když Ivan oslavil osmnácté narozeniny, sbalil se a vyšel na cestu. Celou cestu šel na západ. Projít lesem pro něho nebyl problém, Taliňáci jsou totiž tvrdí lidé a zvláště Berjuško. Průměrný Taliňák totiž přežije bez vody čtyři dny a bez jídla půl roku a dokáže za den uběhnout až sto kilometrů. Když prošel lesem, čekalo ho jezero. I s tím si uměl Ivan poradit. Ze stromů si udělal vor a z ulovené zvěře usušil maso na cestu. Byla to dlouhá plavba, ale přeplul. Další překážkou byly bažiny. Cestu skrz toto zrádné území mu poradili pašeráci.

Párkrát měl Ivan namále, ale prošel. Celá tato cesta mu trvala skoro půl roku. Ivanovy dojmy z civilizace byly různé, chtěl by hodně věcí vidět a vyzkoušet, ale neměl čas, musel dovézt Fendta do Talině. A tak běžel. Běžel vždy dva dny v kuse a jeden den vždy odpočíval. Za nedlouho přeběhl rumunsko – maďarské hranice. Ale to se nelíbilo tehdejšímu režimu. Během krátké doby po něm šla maďarská lidová armáda i rumunská lidová armáda, ale než se tyto vojenské síly stačily vzpamatovat, o co vlastně jde, byl už Ivan ve svobodném Rakousku. Dodnes nikdo neví, jak se dostal přes hranice.

V tu dobu už o Ivanovi věděla celá západní Evropa. Milióny lidí ho obdivovaly za jeho výkon a desítky novinářů se ho ptaly, co ho k tomu vedlo. Ivan stručně odpověděl: „ Musím do své rodné vesnice přivést traktor značky Fendt. “ Když to firma Fendt zaregistrovala, okamžitě Ivanovi slavnostně darovala nejnovější model s nejluxusnějším vybavením. Když Ivan tu nablýskané fáro spatřil, žasnul, takovou krásu nikdy neviděl.

Kapota a blatníky byly tmavě zelené barvy, tomu kontrastovaly červené disky kol s černými, opravdu černými pneumatikami. Celou tuto barevnou krásu završovala bílá střecha. Sklo bylo křišťálově čisté s vyhříváním. Jako oči působila elegantně tvarovaná světla. Ještě větším zážitkem pro Ivana bylo usazení do kabiny traktoru. Sedačka, na které Ivan právě seděl, byla ta neměkčí věc, které se v životě dotknul. Jízda byla ještě lepší. Zatačky řezal v obrovské rychlosti, na rovince svištěl jako vítr a v terénu měl Fendt sílu za sto zetorů.

Za pomoci Evropské unie, NATO a armády Spojených států amerických se Ivan Beruško dostal až k bažině, dál musel sám, ovšem dostal patřičnou techniku. Když se vrátil do obce Taliň, všichni jásali a provolávali sláva. Od té doby si Talinští nemusí tento slavný traktor představovat, můžou si zajít k Ivanovi do stodoly a prohlédnout si ho a dokonce i vyzkoušet.